
Тацяна Лаўрык

...ты — маё залатое сечыва:
я скрозь цябе прасьвечваю...

Вершы-ветразі

Эцюд

Стары дождж рэтушуе вокны.
Дрэў нярвовыя воплескі
праводзяць знаёмую постаць...
Позна...

Адзінотай прыручаны позірк
дасылаю птушынаю поштай:
ты пачуеш яго праз пошум
апошняга лісьця...

Помніш... мы з табою калісьці
слухалі музыку літасьці,
якая прасьветла гучала
у сьцішанай зале

лёсу —
удзячнымі слухачамі
былі толькі мы
і восень...

Пастараль

Статак аблокаў рахманых
пасьвіць ластаўка-мнішка:
ў травах золкавых туліпаны
схіляюць голаўкі ніжай...

дрэмле нябёсны кілім —
чмялі ў абдымках канвалій
сьняць: па сонечных хвалях
бяжыць басаногі лівень,
мілююцца матылі
у каляровых блісках,
на павуцінны промняў
гушкае вусеняў мроіва...

аблокі ў паўсьне раставалі
на небасхілавых валвах...

Віралэ

Растае акварэль відагляду —
вечарэ...
Мы адны між прысадаў —
я ў плашчы лістападу,
марэлевым,
і анёл з тым паглядам,
у якім — зарапады...
Габрыэль,
пакажы мне нябёсны сад...

Акварэль

Маё цела — гарлач
з прахалодным блакітам:
з плеўкамі ласкі

аблокавай,
і па самыя берагі —
сунічная слодыч
з водарам позніх зор...
у пырсках — крышталікі
золку,
на сподзе адтайвае
золь...

Двухрадковікі

Змоўчанае

Адхіні ад нас зямны жаль —
прачытай мяне, як скрыжаль...

Ты — маё залатое сечыва:
я скрозь цябе прасьвечваю...

Віланэла

Водзіць дождж ціхімі пальцамі
па літарах сумных аліў:
чытае біблію памяці.

У нагрэты пясок асыпаюцца
словы старой малітвы...
Водзіць дождж ціхімі пальцамі
па тварах ліхтарняў запаленых,
а нехта ў гэту хвіліну
чытае біблію памяці

і глядзіць за вакно, купанае
дотыкамі мокрых галін...
Водзіць дождж ціхімі пальцамі —

піша кірыліцай парасткаў
вечную кнігу зямлі.
Чытае біблію памяці:

скрозь пустату праступаюць
невядомых людзей абліччы,
і па іх
водзіць дождж ціхімі пальцамі...

Рытурнэль

Марыя
ў чаканьні маленькага Бога
слухала ветру павевы.

Язэп
абняў яе кволья плечы,
сеў побач на зэдль.

Дзіця
зварухнулася ў цёплым улоньні...
дзьмуў з поўначы вецер жыцця.

Лірычная секстына

Сьвет бяз Госпада стаў адзінокі:
плача дождж па выгнаных з раю
і змывае сьляды іх ног,
і абліччы ў пораш сьцірае...
у нябыт ім дарога — ў ноч,
па скалелай бязлюднай ускраіне.

Нема ціснуцца на ускраіне,
дзе пануе сум адзінокі,
дзе глухая нязводная ноч
ім здаецца прывідам раю —
цёмра памяці пыл сьцірае
з рук пустых, са стомленых ног:

а Гасподзь садзіцца ля ног
матыльком, алтарнікам раю,
і крыльцямі з твараў сьцірае
сажу зьняверы — пыл адзінокі
адлятае ў зацішак ускраіны,
каб схаваць уздых ў далонь-ноч...

Цьмяны жаль, як мніх, ў гэту ноч,
не шкадуючы зьбітых ног,
выйдзе зноў на сьцежку да раю
і пакіне вязьніцу ўскраіны —
ён міне мяжу, адзінокі,
што абрысы начы сьцірае...

са сляпых вачэй сьлёз не сьцірае
дождж, бяссонны і адзінокі, —
толькі бруд змывае з іх ног,
з целаў, што дрэмлюць на ўскраіне,
каб успомнілі чыстасьць раю

і веру ў вяртаньне раю
паднялі з-пад брудных ног,
каб вочы ўбачылі: ноч
жыве на самай ускраіне
і думкі на тло сьцірае.
Сьвет бяз Госпада стаў адзінокі...

Манарым

Дождж у зрэб'і з лістоты апалай
згубіўся між рымскіх кварталаў:
шукаючы пляц Пятра, ступаў ён
па гострым каменні, босы і занядбалы —
муром у дрымоце здавалася,
што вярнуўся апостал Павал,
каб прасьпяваць з імі хвалу
Таму, Хто ў нябескіх скалах
зьбірае свой статак прысталы...

Рэхаверш

Рэха блукае ў мурах журбы,
бы
людзьмі забыты законьнік...

коньнік-
час — апошні з Пагоні:
гоні
сьвету ў нямым сутоньні...
ні
душы — ён адзін прад Ім...
дым
хістае бездань зьнявер'я:
“Вер — Я
буду з табой, Мой вернік...”